Poštnina plačana v gotovini

Sped. in abbon. postale - II Gruppo

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina . . . . . L. 1.250
Letna naročnina . . . . . L. 2.500
Letna inozemstvo . . . . . L. 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXI. - Štev. 36 (1066) | Gorica - četrtek, 11. septembra 1969 - Trst | Posamezna številka L 50

Osebna molitev

Liturgične reforme in uporaba živih jezikov v liturgiji so na široko odprle vrata k boljšemu razumevanju liturgičnih molitev in k lepšemu sodelovanju pri liturgiji. Vse to je res. Toda pri vsem tem lepem se skriva tudi velika nevarnost in ta nevarnost je v tem, da začnemo omalovaževati osebno molitev in jo opuščati. Ta nevarnost ni izmišljena, temveč zelo realna, saj vemo, da danes ljudje bolj sodelujejo pri liturgiji, a manj molijo.

Sv. oče Pavel VI. je na to opozoril v govoru dne 13. avgusta. Poudaril je: »Potrebno je se vrniti k osebni molitvi.« Zakaj se vrniti? se vprašuje sv. oče. Zato, ker je splošno mnenje, da »danes tudi dobri, tudi verni, tudi tisti, ki so se posvetili Gospodu, manj molijo kakor v preteklih časih.« Kje so vzroki za ta pojav? Ti vzroki so znotraj današnjega človeka in zunaj njega.

HEREZIJA AKCIJE

V današnjem človeku se je ukoreninilo prepričanje, da je akcija, mrzlično delo vse, notranje razmišljanje, molitev pa nič. Tako je namreč v gospodarstvu, politiki, socialnem življenju, industriji, povsod samo akcija, delo in delo. Iz tega nastaja prepričanje, da je tudi v božjem kraljestvu enako. Temu mnenju pravijo »herezija akcije«. Od nje so okuženi zlasti mlajši ljudje in ne na zadnjem mestu številni duhovniki. Ves poudarek na akciji, na zunanjem delu povzroča v duši neko otrplost in duhovno zaspanost. »Težnja, vsako človeško dejavnost pozunanjiti, povzroča, da počasi odmre v človeku smisel za javno in osebno molitev,« je opozoril Pavel VI. V takšnem duhovnem razpoloženju postaja vsaka molitev predolga in nepotrebna, posebno še tradiiconalne molitve kot so: rožni venec, križev pot, premišljevanje, izpraševanje vesti, češčenje Najsvetejšega. Slišal sem, da se je neki bogoslovec izjavil: »Najbolj me skrbi, kako bom kot duhovnik v maju molil vsak dan rožni venec.«

»Herezija akcije« išče opravičilo v ljubezni do bližnjega. Pravijo namreč, da jih k akciji priganja ljubezen, karitativnost do bližnjega, pri tem pa porivajo v senco ljubezen do Boga ali celo trdijo, da je odveč. »Vsi vedo,« nadaljuje sveti oče, »kakšno negativno moč je zadobilo takšno duhovno zadržanje, po katerem ni molitev, temveč akcija tisto, kar drži pokonci krščansko življenje. Socialnost stopi na mesto religioznosti. Ta miselnost se s pomočjo tiska razširja na javno mnenje, na ljudsko mišljenje in osvaja tudi neke "spontane skupine", kakor jih imenujejo, ki iščejo neko svojo bolj intenzivno religioznost, odtrgano od tiste tradicionalne v Cerkvi, ki jo oni imenujejo avtoritarno in izumetničeno. Končajo pa tako, da izgubijo resnično religioznost, ki jo nadomesti neka človeška simpatičnost brez teološke resnice in božje ljubezni.

Kakšno resnično trdnost, kakšno transcendentno vrednost more imeti neka vernost, kjer se razodeti nauki o našem odnosu do absolutnega Bitja, do troedinega Boga, kjer se drama našega odrešenja in skrivnost milosti in Cerkve navadno ne obravnavajo, obravnavajo pa se socialni in politični dogodki trenutka?« se vprašuje sv. oče.

»Brez osebnega, intimnega in trajnega življenja molitve, vere in ljubezni, ni mogoče ostati kristjani, se ni mogoče koristno in pametno vključiti v cvetočo liturgično obnovo, ni mogoče učinkovito pričevati o krščanski avtentičnosti, o kateri se toliko govori, ni mogoče misliti, dihati, delati, trpeti, upati z živo in potujočo Cerkvijo: potrebno je moliti. Bodisi pravilna presoja stvari in dogodkov bodisi skrivnostna, a nujna pomoč milosti se zmanjšujejo v nas in morda tudi izginejo zaradi pomanjkanja molitve. Mi smo prepričani, da so številne duhovne in moralne krize številnih oseb, ki so zrastle in se vključile v organizem Cerkve na raznih ravneh, posledica mlačnosti ali celo pomanjkanja rednega in intenzivnega življenja molitve, ki se je do včeraj opiralo na modra izročila; ko so se ta opustila, je molitev ugasnila. In z molitvijo tudi zvestoba Cerkvi,« je izjavil Pavel VI.

ZADEVA »ISOLOTTA«

Ob teh razmišljanjih Pavla VI. nam postanejo jasni vzroki za razne žalostne pojave v današnji pokoncilski Cerkvi. Naj omenim tu predvsem zadevo »Isolotto« v Florenci. Neki italijanski izobraženec mi je rekel: »Veste, take zadeve ne gredo mimo nas brez posledic; med nami laiki povzročajo veliko zmedo.« To je naravno, saj navaden kristjan gleda na dogodke od zunaj in jim težko prodre do bistva. Na zunaj pa takšni ljudje, ki trdijo o sebi, da iščejo avtentični evangelij, da ustvarjajo avtentično krščanstvo občestvo, da hočejo živeti pristno krščansko življenje, zbujajo simpatije. Ko pridejo v spor s cerkveno oblastjo, pa človek ne išče, zakaj je do tega prišlo.

Avtentični kristjan ne more priti v nerešljiv spor z vodstvom Cerkve. O tem pričajo svetniki vseh stoletij, ki so bili »avtentični« kristjani. Prišlo je med njimi in cerkveno avtoriteto do nesporazumov, toda ti so se zmeraj rešili tako, da je obstala tudi avtoriteta Cerkve. Sveti Frančišek Asiški je prišel v spor s svojim škofom, toda ni se mu uprl, ker je vedel, da resnica in svetost vedno zmagata, treba je le dati časa.

Z modernimi krščanskimi »oporečniki« pa ni tako. Ti se upirajo cerkveni avtoriteti, svoje krščanstvo stavijo v nasprotje s krščanstvom Cerkve, svoj »avtentični« evangelij stavijo v opreko z evangelijem Cerkve, kakor da more Kristusova Cerkev zatajiti Kristusa. To je drzno in smelo zadržanje, ki more zrasti le v kristjanu, ki mu manjka ponižnosti in molitve; in sicer osebne molitve. Saj takšni »oporečniki« zelo radi mahajo s knjigo evangelijev po zraku in naglas berejo in komentirajo sv. pismo na trgu pred cerkvijo, ko v cerkvi njihov škof bere mašo. To se je namreč pred nedavnim zgodilo v Isolottu.

Vsi se moramo truditi, da postanemo avtentični kristjani. Toda prvi pogoj za to je iskrena ponižnost in avtentična osebna molitev.

K. H.

Severni Vietnam žaluje

Pretekli četrtek je v Hanoju, prestolnici Severnega Vietnama, umrl Ho Ši Minh, legendarni voditelj Vietnamcev v boju za njih svobodo. Mož je bil dalj časa bolan na srcu. Do zadnjega so upali, da bo prestal tudi to zadnjo bolezen kot jih je že več v svojem življenju. Toda pred smrtjo smo res vsi enaki in ko pride, ga ni denarja, ki bi nas pred njo odkupil. Zato tudi Ho Ši Minhu niso mogli nič več pomagati tudi najboljši zdravniki.

Hanoiski radio je pripravil ljudi na to novico, kakor se pripravijo otroci na očetovo smrt. Najprej je javil, da je Ho Ši Minhovo stanje resno, potem da je z njim vedno slabše in končno je javil, da je umrl.

Ob smrti važnih komunističnih voditeljev zmeraj nastajajo problemi. Prvi problem je njih pogreb. Za Ho Ši Minhov pogreb se je sestavil poseben odbor, kateremu na čelo so postavili starega podpredsednika republike Severnega Vietnama. Za njim pa druge veljake po njih ugledu v partiji. Ta odbor je sklenil, da bobo za vélikim voditeljem žalovali deset dni in da bo pogreb 10. septembra. Vietminške čete v Južnem Vietnamu so sklenile, da bodo pred pogrebom držale tri dni premirja. Južni Vietnamci in Amerikanci tega premirja niso sprejeli, vendar so se dejansko vzdržali večjih akcij.

Drugi problem so delegacije, ki se udeležijo pogreba. Ker je Severni Vietnam v dobrih odnosih tako z Rusijo kot s Kitajsko kakor z Jugoslavijo in Kubo so vse partije sveta napovedale svojo udeležbo. Toda kako naj se srečajo sprti bratci iz Moskve in Pekinga? Zato se je zgodilo, da je iz Hanoia odpotoval Kitajec Čuenlai tik predno je dospel Kosigin s sovjetsko delegacijo.

Tretji problem je, kdo bo naslednik umrlega voditelja. Pri komunističnih partijah je namreč značilno, da so sicer »demokratične«, toda dejansko vso njihovo politiko vodi njih glavni voditelj ali leader, kateremu so vsi pokorni. Zato je vsakikrat tako važno, kdo bo naslednik, ko ta ali oni umrje. V Hanoiu je to še važnejše, kajti tam se sekata vpliv Moskve in Pekinga. Pokojni Ho Ši Minh je znal ohraniti enako razdaljo med sovjetsko in kitajsko partijo, ker je potreboval pomoč obeh in ker sta obe bili s tem zadovoljni. Toda kaj bo naredil novi voditelj? In kdo bo novi voditelj? Moža, ki bi imel tolik ugled in ki bi imel tudi tolikšno politično modrost in izkušnjo, kot jo je imel Ho Ši Minh v Severnem Vietnamu nimajo več. Njemu je uspelo obdržati neodvisnost v sporu med Moskvo in Pekingom. Kako bo v prihodnje? Od tega, kako se bo odločil Vietnam, zavisi tudi uspeh ali neuspeh moskovske oziroma kitajske partije v Aziji. Pravijo, da je Hanoi ključ do tega uspeha. Tista partija bi namreč morala zmagati, za katero se bo odločil Vietnam. Prav zaradi tega se Ho Ši Minh ni hotel odločiti ne za eno ne za drugo, čeprav je bil komunist. Skrbi ob pogrebih komunističnih voditeljev torej ne manjka.

HO ŠI MINHOVA OSEBNOST

Ho Ši Minh je učakal 79 let. V njegovih mladih letih je bila vsa Indokina francoska kolonija. V iskanju boljšega življenja je prišel v Francijo in tu postal komunist. Istočasno pa se je pridružil tudi boju za svobodo Indokine. Vrnil se je domov in ta boj nadaljeval. Najprej zoper Francoze, nato zoper Japonce med drugo svetovno vojno. Imel je uspehe in neuspehe: bil je velikokrat v ječi, moral se je skrivati, si menjavati imena. V teh bojih si je utrdil sloves in vodstveno vlogo med svojim ljudstvom. Najtrši boj je bil po drugi svetovni vojni, ko je razplamtel svobodoljubna čustva po vsem Vietnamu in organiziral splošen upor zoper Francoze. Konec tega upora je bil, da so Francozi bili totalno poraženi pri Bien Dien Fuju in so morali pristati na mirovna pogajanja v Ženevi. Za Vietnamce je pogajanja vodil Ho Ši Minh. Na pogajanjih so pa Vietnam razdelili na dva dela, severnega in južnega, ter prvega prepustili Ho Ši Minhu in komunistični partiji, drugega pa so hoteli ohraniti za demokratični tabor do splošnih volitev, ki naj bi odločile, kakšen režim si želijo Vietnamci. Na te volitve še zmeraj čakajo.

Ho Ši Minh ni hotel čakati in je, kot znano, začel podpirati boj južnovietnamskih gverilcev zoper vlado v Saigonu. Južnemu Vietnamu so prišli na pomoč Amerikanci in tako se je začela južnovietnamska vojna, ki ni vojna in ni revolucija, ki se je pred leti začela, a se ne ve, kdaj in kako se bo končala. To je težka dediščina, ki jo je Ho Ši Minh zapustil ob svoji smrti vietnamskemu ljudstvu.

SARAGAT OBISČE JUGOSLAVIJO

Italijanski predsednik Giuseppe Saragat bo v začetku meseca oktobra uradno obiskal Jugoslavijo. Spremljal ga bo zunanji minister Moro. Temu obisku bo pozneje sledil Titov obisk v Italiji, ker takšne so navade med diplomati.

★

V LIBIJI

so sestavili novo vlado. V njej je pet civilistov in dva častnika. To je prva republikanska vlada po uspeli revoluciji. Prejšnji kralj Idris je v Grčiji in vse kaže, da se je sprijaznil z dejstvom, da ne bo mogel več kraljevati.

★

GROMIKO V JUGOSLAVIJI

Pretekli teden je obiskal Jugoslavijo sovjetski zunanji minister Andrej Gromiko. Bil je v Beogradu in na Brionih pri Titu. Ob koncu obiska so izdali uradno poročilo, ki je pa zelo megleno. Zdi se, da sta obe strani le znova potrdili svoja stališča.

★

V BRAZILIJI

so sredi Rio de Janeira ob belem dnevu ugrabili ameriškega veleposlanika, ko se je vračal domov h kosilu. Ugrabitelji so za njegovo izpustitev zahtevali od vlade, da izpusti 15 zaprtih revolucionarjev. Zagrozili so, da bodo v drugačnem primeru veleposlanika umorili. Na pritisk iz Washingtona je brazilska vlada sprejela postavljeni pogoj in z letalom prepeljala 15 zapornikov v Mehiko. Tudi ugrabitelji so držali besedo in izpustili veleposlanika. Zadnja poročila trdijo, da je brazilska policija odkrila ugrabitelje in jih nekaj aretirala. Z ugrabitvijo so revolucionarji hoteli protestirati zoper ZDA, ki podpirajo brazilsko vlado generalov.

★

V ITALIJI

stopajo v ospredje sindikalni spori. Jeseni namreč zapade večje število delavskih pogodb, ki jih je treba obnoviti. Delavski sindikati bodo skušali doseči čim večje ugodnosti za svoje člane. Prvi spor je bil v tovarni Fiat v Turinu. Na posredovanje vlade so spor v nekaj dneh poravnali. Sedaj so na vrsti pogajanja s kovinarji in gradbinci. Če ne bo prišlo do sporazuma, bomo imeli stavko tako kovinskih delavcev kot gradbincev.

OBLJUBE IN DEJANJA

Kmalu bo 25 let, odkar so začele delovati obnovljene slovenske šole na Goriškem in Tržaškem. V tem času se je v državi marsikaj spremenilo na bolje. Tudi na šolskem področju so bile izvedene razne reforme ter so profesorji in učitelji preko svojih sindikalnih organizacij dosegli pomembne pridobitve gospodarsko-socialnega značaja. Zlasti v zadnjih letih je vlada izdala posebne zakone, s katerimi je omogočila ureditev službene stalnosti in dosego drugih ugodnosti desettisočem šolnikov. Med temi ugodnostmi velja omeniti zlasti tako imenovani zakon »Bellisario« iz leta 1966, na podlagi katerega je več tisoč italijanskim šolnikom bila priznana službena stalnost. Mnogim drugim pa je ta zakon znatno olajšal dosego usposobljenostnega izpita. Namen vseh teh olajšav je pravična sistematizacija učnega osebja ter izboljšanje ravni in ugleda šol in šolniškega poklica.

Če primerjamo stanje na šolah s slovenskim učnim jezikom na Tržaškem in Goriškem s stanjem na italijanskih šolah, lahko ugotovimo, da so v več pogledih slovenske šole in šolniki zapostavljeni. Razen zakona 1012 iz leta 1961, ki pravno priznava obstoj slovenskih šol v državi, ni še izšel noben drug zakon za ureditev položaja slovenskih profesorjev. Pa tudi zakon 1012, razen za osnovnošolske učitelje, se ne izvaja. Poleg tega se v pogledu slovenskih profesorjev iz nerazumljivih razlogov ne izvajajo razni drugi ugodni zakonski predpisi, ki veljajo za italijanske profesorje (kot npr. zakon »Bellisario«), zaradi česar so slovenski šolniki prikrajšani v svojih zakonitih pravicah.

V zadnjih letih in mesecih so predstavniki raznih vladnih strank kakor tudi odgovorni funkcionarji na prosvetnem ministrstvu v Rimu večkrat zagotovili sindikalnim in političnim zastopstvom, da bodo takoj začeli s pravičnim urejanjem tolikih še nerešenih problemov slovenske šole in šolnikov. Med drugim je bila že večkrat obljubljena in zagotovljena ustanovitev tako nujno potrebne slovenske strokovne šole v Trstu.

Čim bolj se bliža začetek novega šolskega leta, tem bolj prihajajo do izraza škodljive posledice neurejenega položaja pretežne večine slovenskih profesorjev, katerim šolske oblasti ne dajo možnosti, da bi si po zakonih, veljavnih za italijanske šolnike, uredili svoj pravni in socialni položaj. Zato pa jih lahko šolske oblasti iz leta v leto premeščajo, kar gotovo ne koristi ne profesorjem ne učencem. Nekaterim profesorjem pa šolske oblasti povzročajo nerazumljive ovire za namestitev, ko jim protizakonito odrekajo po državnih zakonih pridobljene študijske in usposobljenostne naslove. Konkretno imamo namreč v mislih habilitacijo za slovenski jezik, katero nekaterim priznavajo, drugim pa ne. Marsikomu je že znano, da nekaterim profesorjem, ki že več let uspešno poučujejo na podlagi omenjenega usposobljenostnega izpita, enostavno ne nameravajo dodeliti, kot kaže, ustrezne namestitve. Posledica tega bo, da bodo morali prizadeti učiti druge predmete, kar bo povzročilo več premikov učnega osebja.

Razumljivo je, da je takšno postopanje z učnimi močmi škodljivo učinkovitosti pouka na naših šolah, da je socialno krivično in nezakonito. To povzroča nezadovoljstvo med šolniki in slovensko javnostjo nasploh, kar lahko izkoriščajo politični nasprotniki vladnih strank, ki morda imajo prav zaradi tega med Slovenci tako številne pristaše. Videant consules!

Cerkev na Hrvaškem

Zadnja številka »Glasa koncila« iz Zagreba objavlja poročilo o novih imenovanjih na hrvaških škofijskih sedežih, kakor Zagreb, Reka, Zadar in Split. Objavlja pa tudi zelo kritično oceno o teh imenovanjih in razdelitvah. Zelo boleče vprašanje ostaja imenovanje zagrebškega nadškofa, ker je bil dr. Kuharič imenovan samo za apostolskega administratorja in je tako praktično hrvaška Cerkev ostala še vedno brez pravega vrhovnega pastirja.

Središča za zakonska posvetovanja

V Nemčiji je 150 katoliških središč za posvetovanja o zakonskih in družinskih zadevah. V vsakem središču so na razpolago: zdravnik, psiholog, pravnik, duhovnik in socialna asistentka.

† Dekan Alojzij Pavlin

Z dekanom Alojzijem Pavlinom sva se spoznala šele po drugi svetovni vojni, ko je prišel v Gorico. Kot študent sem pred drugo svetovno vojno kdaj vozil s kolesom skozi Kobarid na Sv. Višarje, toda v našem načrtu ni bilo postaje v Kobaridu. Sicer pa smo od tedanjih študentov v semenišču iz Kobarida in okoliških župnij slišali, da je dekan Pavlin nekoliko »visok gospod«. Ta »visok« je treba prav razumeti. Alojzij Pavlin je bil sicer iz kmečke družine, saj se je rodil v Ravnici pri Grgarju leta 1892. Družina se je pa kmalu preselila v Gorico in je bivala na Gradu. Kljub temu je imel dekan Pavlin nekaj v sebi, kar ga je delalo »gosposkega«. Visoke postave, lep mož, dober tenorist je imel na sebi nekaj aristokratskega. Težko je bilo postati z njim domač, četudi je bil rad v družbi z njemu enakimi.

V Gorici je obiskoval slovenske osnovne šole in pozneje tudi gimnazijo, katero je dokončal leta 1913. Bil je dober študent, nadarjen in zaveden Slovenec. To zavednost je ohranil vse svoje življenje. Ko je leta 1913 stopil v goriško bogoslovje, je bil tudi za prefekta v Alojzijevišču, da je dobil kako »krono«, kot je dejal. Kajti doma niso bili bogati. Ob vstopu Italije v prvo svetovno vojno se je skupaj z ostalimi bogoslovci preselil v Stično. Tu je dokončal bogoslovje leta 1917, a bil posvečen že leto prej. Nadškof Sedej je poznal nadarjenost mladega duhovnika, zato ga je za dve leti poslal na Dunaj na univerzo. Toda ni pustil, da bi dokončal študije, ker je doma krvavo potreboval duhovnike za opustošeno škofijo. Tako je mladi Alojzij Pavlin prišel v dušno pastirstvo najprej v Vipolže (1918), nato v Črniče (1919), zatem v Vipavo (1920). Od tu je odšel za kateheta na učiteljišče v Tolmin (1922). Ko so na učiteljišču ukinili pouk v slovenščini, je katehet Pavlin dobil mesto župnika in dekana v Kobaridu (1925). Tu je ostal do leta 1947.

Dvaindvajset let je vodil župnijo in dekanijo v Kobaridu. Niso bili lahki tisti časi za slovenskega duhovnika, posebno ne v tako izpostavljenem kraju kot je bil Kobarid. Toda dekan Pavlin je s svojim taktom in s svojim nastopom znal prebroditi vse težave fašističnih časov brez težjih konfliktov z oblastmi.

Težje je bilo med drugo svetovno vojno po 8. septembru 1943. Tisto jesen so po padcu fašizma in po kapitulaciji Italije oklicali v zgornji Soški dolini prvo partizansko republiko s središčem v Kobaridu. Toda Nemcem je bil prosti prehod po Soški dolini življenjske važnosti, zato so že oktobra 1943 začeli z veliko ofenzivo na tamkajšnje osvobojeno ozemlje. Boji so bili zelo hudi in padlo je veliko slovenskih fantov. Nemcem se je posrečilo streti odpor partizanov in vzpostaviti svojo oblast v Kobaridu in po vsej dolini. Vendar gorske vasi so ostale v rokah partizanov. Tedaj se je začelo tisto bridko obdobje, ko človek ni vedel, čigav je in koga naj posluša, posebno še duhovnik, ki je moral ostati na mestu in mu ni bilo dano, da bi se kam umaknil ali skril.

Po končani vojni maja 1945 so Kobarid in vso Soško dolino sprva zasedle jugoslovanske čete, v juniju so se te umaknile in Kobarid je prišel v sklop cone A in s tem pod anglo-ameriško upravo. Zaradi tedanje Titove politike, ki je videla v Stalinu in v Sovjetski zvezi naše velike »osvoboditelje«, so se težave iz prejšnjih let nadaljevale. Saj so jugoslovanski komunisti videli v Anglo-amerikancih prav take sovražnike kot prej v nacistih in fašistih. V Slovencih, ki niso bili za Stalina in sovjete, pa izdajalce. Težka so bila tudi tista leta posebno še za tako razgledanega moža kot je bil dekan Pavlin, ki je veliko čital in študiral. Spoznal je v tistih letih, kar je Tito spoznal šele pozneje, namreč da Stalin ni osvoboditelj malih narodov in da Sovjetska zveza ni njihov prijatelj. Zato se je septembra 1947 umaknil k sestri v Gorico. Tu je v jeseni 1947 postal katehet na slovenski nižji srednji šoli, pozneje pa na slovenskem učiteljišču in višji gimnaziji. Leta 1962 je stopil v pokoj. Dočakal je zlato mašo leta 1966. Toda bil je že zelo bolehen. Vendar je stalno maševal v cerkvi sv. Ignacija v Gorici, če mu je le zdravje dopuščalo. Zadnje dni avgusta so odpovedale ledvice. Prepeljali so ga v goriško bolnišnico, toda ni bilo več pomoči. V četrtek, 4. septembra je zelo lepo umrl, spravljen z Bogom in z ljudmi. »Upam, da mi bo Bog milostljiv,« so bile zadnje njegove besede.

Pogreb je bil v soboto v cerkvi sv. Ignacija. V cerkvi je opravil sv. mašo g. nadškof msgr. Cocolin, pogreb je pa vodil travniški župnik g. Persig. Položili so ga v

grob njegovih staršev na goriškem pokopališču. Med mašo sta spregovorila g. nadškof in msgr. Močnik, pel pa je slovenski zbor.

Pokojni dekan Pavlin je bil odločen in načelen mož. Kar je spoznal za slabo, je obsojal, dobro je pa zagovarjal. Poleg tega je dobro sukal pero. Zato se je v Gorici kmalu pridružil skupini duhovnikov, ki so urejevali Katoliški glas. Več let je bila vsak četrtek na njegovem stanovanju seja uredniškega odbora. Precej je pri Katoliškem glasu tudi sodeloval, posebno z verskimi in političnimi članki, saj je nekaj let sestavljal politične preglede. Zelo se je zanimal za astronomijo. Bil je tudi odbornik Alojzijevišča in Katoliškega tiskovnega društva v Gorici.

G. dekanu Pavlinu bodi Bog milostljiv in bogat plačnik. Njegovima sestrama izrekamo naše sožalje.

(r+r)

Razgovor s predsednikom zadruge „Kraška hiša"

Letos bo doživel praznik »Kraške ohceti« drugo izdajo. Že lani je posrečena zamisel zbudila v javnosti veliko zanimanja in pritegnila množico ljudi — od običajnih gledalcev do narodnih noš in seveda organizatorjev in sodelavcev. Ne pozabimo seveda ženina in neveste. Delo, trud in skrbi organizatorjev so bili poplačani z velikim zadoščenjem in uspehom. Želimo, da bi ta praznik in vse, kar je z njim v zvezi, doživljal iz leta v leto nove uspehe in da bi segal v dušo in mišljenje naše mladine.

Glavnemu pobudniku in organizatorju »Kraške ohceti« smo postavili nekaj vprašanj, na katere je prijazno odgovoril.

Lahko rečemo, da vsak zaveden Slovenec ve, kaj je »Kraška ohcet« in kaj obsega obnovljeno praznovanje. Ali bi nam radi osvetlili in poudarili kako posebno točko?

Posebna točka oziroma posebnost letošnje »Kraške ohceti« je v tem, da smo manifestacijo razširili in uokvirili v »Kraški teden«, katerega namen je, da prikaže preteklost in sedanjost kraškega človeka. Seveda le drobce iz njegovega življenja, ki se tičejo dela, obrti, običajev, kulture itd., s čimer želimo obuditi spomine na preteklost in tudi seznaniti naše italijanske sodržavljane z našimi tradicijami.

Na splošno je javnost (ne samo slovenska) dobro sprejela to praznovanje, toda potrebno je tudi sodelovanje. Kako ste si zamislili to sodelovanje?

Kar zadeva sodelovanje, mislim, da je bilo v glavnem doseženo. Dejstvo je, da je ta prireditev zbrala okoli sebe najširši krog Slovencev in je bilo tako vzpostavljeno tisto sodelovanje, ki ga marsikje pogrešamo. Zaželeno pa bi bilo, da se še bolj razširi, tako da bi ta manifestacija postala vsakoletni praznik vseh Slovencev na Goriškem, Tržaškem in v Beneški Sloveniji.

Posebno vprašanje velja problemu narodnih noš. Kaj bi povedali v zvezi s tem?

Narodne noše predstavljajo oziroma nosijo skoraj vso težo programa »Kraške ohceti«. Če bi narodnih noš ne bilo, bi se tudi prireditev ne mogla vršiti. Naša želja je, da bi se stare noše ohranile v čim večjem številu, po drugi strani pa bi želeli, da si zlasti naše žene in dekleta omislijo nove noše, napravljene po vzorcih starih, ter tako povečajo folklorno bogastvo naših ljudi.

Danes se povsod obuja, išče in raziskuje vse, kar spada k preteklosti; v ta okvir spada tudi praznovanje »Kraške ohceti« in oprema »Kraške hiše«. Kaj več o tem?

Želja, da bi naši ljudje, zlasti Kraševci, začeli ceniti svoje stare hiše in stare predmete v njih, ki največkrat romajo k starinarjem ali na smetišče. Le tako bomo ohranili tisto malo, kar imamo v spomin na naše dede.

Kakšen je spored tega praznika?

Spored je dokaj pester. Videli ste, kaj smo prikazali do danes, v soboto pa je še prevoz bale in sicer kot uvod v »Kraško ohcet«, v nedeljo ob 10. uri bo v repentabrski cerkvi poroka, kjer se bosta »vzela« Irma Križman iz Repna in Božo Sedmak iz Sv. Križa. Svatovska povorka bo potem šla v restavracijo Furlan, kjer bo za svate in za vse narodne noše zakuska, odtod pa v Repen, kjer bo poročno kosilo. Popoldne bo folklorni nastop, kjer bodo prikazali domače plese člani folklorne skupine iz Brega, naši koroški bratje iz Št. Vida ter zagrebški študentovski ansambel »I. G. Kovačič«. Prireditev bo zaključilo ljudsko rajanje.

Je veliko ožjih sodelavcev?

Ožjih sodelavcev ni mnogo; to so v glavnem tisti, ki skrbijo tudi za našo »Kraško hišo« v Repnu.

Kaj bi povedali o »kraškem muzeju«?

Gre bolj za »Kraško hišo« kot za kraški muzej. Letos smo na njenem dvorišču odprli tudi razstavni prostor, »Kraško galerijo«, kjer sta bili dve razstavi, pretekli ponedeljek pa smo odprli razstavo narodnih noš iz Trsta in okolice. Kraška hiša zbuja še vedno mnogo zanimanja in je zlasti ob nedeljah in praznikih zelo obiskovana.

Že nad dvajset let imamo Marijanski shod s procesijo na Občinah. Ali ni škoda, da sovpadata obe prireditvi na isti dan?

Res je, vendar se to ni zgodilo namenoma, saj ni v interesu nikogar, da bi se dve manifestaciji, ki vsaka po svoje privabljata toliko ljudi, križali. Vsekakor smo se odločili, da bo naš popoldanski nastop začel uro kasneje ,tako da se bodo ljudje lahko udeležili vsakoletne procesije na Občinah.

Imate kakšne posebne želje ob »Kraški ohceti«?

Imam tri želje: prvič, da bi bilo lepo vreme, drugič, da bi se dopoldanske poroke in povorke udeležilo čim več narodnih noš in tretjič, da bi bila kraška ženin in nevesta v svojem življenju kar najbolj srečna.

„Katoliški glas" v vsako slovensko družino!

Izidi polifonskega tekmovanja v Arezzu

V nedeljo, 31. avgusta se je uradno zaključilo 17. mednarodno polifonsko tekmovanje »Guido d'Arezzo«, ki ga vsako leto organizira društvo »Amici della Musica«. Prireditev je trajala od 27. avgusta dalje. Na odru gledališča »Petrarca« so se vrstili prijavljeni zbori in nastopali v štirih kategorijah (mešani zbori A in B za polifonsko petje, moški ter ženski zbori in folklora) in še v gregorijanskem petju.

Slavnostna otvoritev se je vršila v sredo zvečer z uradno slovesnostjo, na kateri sta med drugim govorila župan mesta Arezzo in predsednik organizacije »Amici della Musica« prof. sen. Pazzagli. V svojem govoru je slednji med drugim podčrtal duh bratstva, ki naj stalno plodno objema vse sodelujoče in njihove narode. In prav zato naj bo vsem vedno vzor menih Guido — v imenu katerega se vrši vsakoletno tradicionalno srečanje — ki je s svojim notnim sistemom in »ars solfandi« zarezal globoko brazdo v ledino glasbenega ustvarjanja.

Na tem večeru so bili med drugimi prisotni tudi predsednik senata Fanfani ter diplomatski zastopniki raznih nastopajočih držav. Tako je bil več dni navzoč tudi jugoslovanski diplomatski predstavnik opolnomočeni minister dr. Močivnik.

Za sedaj naj samo omenim glavne zmagovalce v posameznih kategorijah. V skupini moških zborov (B) je odnesel prvo mesto litvanski zbor »Varpas« iz Vilne, kateremu sledita po vrstnem redu zbor »Coradini« iz Arezza in »The Concert Chorale of the Southwest Missouri State College« iz Springfielda (Missouri), ZDA. Za glavno (A) polifonsko kategorijo mešanih zborov je zmagal zbor State College iz Springfielda, ZDA; sledita mu zbora iz Santa Fe (Argentina) in Kammerchor Walther von der Vogelveide iz Innsbrucka, Avstrija. Četrto mesto si je v tej skupini osvojil zbor Tone Tomšič iz Ljubljane. Za B skupino iste kategorije pa beležimo zbore iz Oristano (Cagliari), Ibague (Kolumbija) in Orfeo iz Barcelone, Španija.

Pri ženskih zborih je odnesel lavoriko francoski zbor »Jean de Ockeghem« iz Toursa. Za njim sta ženski zbor Szilagy iz Budimpešte (Madžarska) ter zbor sv. Cecilije iz Tridenta. Na četrtem mestu je akademski zbor Purkyne iz Brna, Češkoslovaška. V četrti kategoriji (folklora) je šlo prvo mesto zopet litvanskemu zboru iz Vilne, drugo zboru Szilagy iz Budimpešte, tretje pa slovenskemu akademskemu zboru Tomšič. Na četrtem mestu je v tej skupini mešani zbor konzervatorija iz Bratislave.

Gregorijansko petje ima tudi dandanes veliko častilcev. V tej veji cerkvenega petja so se najbolj odlikovali naslednji zbori: Ensemble vocal Jean de Ockeghem iz Toursa (Francija), zbor sv. Cecilije iz Tridenta in zbor Szilagy iz Budimpešte.

Toliko o splošnih izidih tekmovanja samega. Poleg tega je bilo v soboto na sporedu gostovanje raznih zborov v posameznih občinah areške pokrajine. Med temi sta nastopila tudi zbora Tone Tomšič iz Ljubljane in Seghizzi iz Gorice. V nedeljo dopoldne pa je bil v areški katedrali koncert zborov iz Saarbrückena, Innsbrucka in Springfielda. Izvajali so v glavnem motete, ameriški zbor pa je odpel Poulencovo »Mašo v g«.

Zvečer je bila v gledališču Petrarca zadnja slovesnost s podelitvijo nagrad in z zaključnim koncertom. Občinstvo je bilo izredno številno, koncert pa je snemala tudi italijanska televizija.

Več o glasbenem poteku tekmovanja v eni izmed prihodnjih številk.

a. b.

TABOR STS

(Slovenskih tržaških skavtov)

Tudi letos smo si izbrali prav lep prostor za naše 27. taborjenje. Sprva, ko smo še iskali primeren kraj za naš letošnji tabor, so se nam ponudili slovenski skavti iz Koroške, da nam ga bodo oni sami našli na Koroškem in da bodo tudi z nami taborili. Veseli smo privolili v to res prijazno ponudbo. Vse je obetalo prav lep tabor, tedaj pa so koroški bratje odpovedali, da s taborom ne bo nič, ker niso še dobili primernega kraja. To njihovo sporočilo je dospelo dokaj nepričakovano in prav v skrajnem času, da si utegnemo sami najti kraj, in to sedaj v Italiji. V res kratkem času so naši voditelji iztaknili primeren travnik v okolici Naborjeta.

Prvi dan — dan prihoda — je bil namenjen postavitvi šotorov, ureditvi shrambe in kuhinje, ki so jo že pred dnevi zgradili starejši skavti, tako da smo takoj lahko okusno jedli. Drugi dan in še naslednji dnevi pa so bili namenjeni postavitvi oltarja, jambora, vhoda in seveda tudi stranišča. Kmalu smo lahko začeli redno taborno življenje po določenem programu: vstajanje ob sedmih, skupna telovadba, umivanje, nato pospravljanje šotorov, maša, malica in program do kosila. Po kosilu je bila dodeljena počitku ena ura, nato zopet program do večerje, vmes premor za malico, po večerji pa taborni ogenj. Tako so potekali splošno naši dnevi. Omeniti pa je treba, da je bil vsak dan posvečen določenim panogam ali predmetom. Tako npr. smo imeli dan narave, dan športa, dan vesolja in podobno. Ves program je zelo dobro izpadel in dokaz za to je naslednji. Za dan narave smo morali nabrati po taboru in po bližnjem gozdu čim večje število različnih vrst muh, metuljev, kobilic, hroščev in sploh živalic, da bi jim potem s pomočjo knjig določili imena. V kratkem so bile polne vse posode z najrazličnejšim mrčesom in podobnim. Nekateri pa so bili tako vestni, da so nalovili celo nekaj... kač. Na srečo smo pozneje ugotovili, da niso strupene. Drugi pa so spet imeli manj sreče. V tabor so prinesli nabito polne steklene posode, v katerih je kar mrgolelo muh in kobilic. V nekaj trenutkih pa so vse muhe izginile in lahko si opazil lepo, debelo kobilico, edino preostalo živo bitje v vazi, kako si zadoboljno oblizuje nožice po dobrem kosilu.

K dnevu športa lahko prištevamo tudi dve nogometni tekmi, ki sta ju odigrali enajsterica našega tabora z moštvom vaške mladine. Tekmi sta bili res uspešni za nas, saj smo v obeh zmagali, in sicer z zgovornim rezultatom 5 : 1 in 5 : 0, ki v pravični meri izraža našo športno pripravljenost.

Posebno poglavje pa moram posvetiti izletom. Že tretji dan smo napravili poldnevni izlet na Nebrio, ki je 1207 m visok hrib v neposredni bližini tabora in s katerega smo lahko opazovali naše šotore in pokrajino okrog njih. To je bil prvi izlet, ki je služil deloma kot spoznavanje pokrajine, v kateri smo taborili, deloma kot priprava za zahtevnejše celodnevne izlete, ki so imeli svoj višek na Ojstrniku in na Zwai Spitz. Najlepša je nedvomno bila tura na Ojstrnik (2053 m), s katerega smo z lahkoto in z daljnogledom opazovali Ziljsko dolino in v ozadju visoki Gross Glockner (3798 m) ves v snegu — to v Avstriji. V Jugoslaviji smo jasno razločevali »sveto goro« Triglav (2863 m), strmi Jalovec (2643 m) in mogočni Mangart (2678 m). V Italiji pa Poludnik, Piper in Zwei Spitz takoj v ozadju našega tabora, za njimi krasni Montaž (2752 m) in pred njim nižji Nabojs (2307), nekoliko stran pa Viš (2666 m). Lepšega razgleda si sploh ni mogoče predstavljati.

Zelo lep je bil tudi izlet na Sv. Višarje (1792 m), kjer smo imeli v cerkvi sv. mašo. Nekaterim se je nato zahotelo višinske razlike in so jo zato mahnili na Lovce (2071 m), medtem ko so drugi šli na Planino, kjer so se najedli skute.

Poleg izletov so bile na programu še igre, ki skavta urijo v spretnosti in poštenosti, mogočen nočni pohod, pri katerem je bil mobiliziran ves tabor in verjetno tudi marsikateri vaščan, kajti morali smo po vasi in na bližnji grič in to seveda ne poteka neslišno. Zraven tega je vsak nosil s seboj prižgano luč, kar je bilo iz tabora videti kot svetlo kačo, ki se vzpenja po obronkih griča onstran Naborjeta.

Ker je bilo veliko novih skavtov, ki še niso napravili obljube, je bila le-ta na sporedu zadnji dan, in to seveda po uspešno opravljenih izpitih. To je bil tudi zadnji važen dogodek tega našega letošnjega taborjenja v Naborjetu, ki je tako lepo poteklo in katerega se bomo še dolgo radi spominjali.

Bistri Sokol

Z GORIŠKEGA

Števerjan

Pretekli teden je števerjanski župan obiskal predsednika vodovodnega konzorcija CAFO, g. Marangona, s katerim se je razgovarjal o priključitvi našega vodovoda k temu konzorciju. Župan Klanjšček je predočil težave, s katerimi se mora boriti občinska uprava za upravljanje vodovoda, ker nima na razpolago ne potrebnega strokovnjaka ne finančnih sredstev. Vodo plačujejo Števerjanci po 100 lir, kar je visoka cena. Predstavnik CAFO je obljubil, da bo naredil, kar je v njegovi moči, opozoril pa je, da tudi konzorcij CAFO nima toliko sredstev, da bi lahko sam kril stroške. Da bi stvar prišla k zaželenemu koncu, je župan Klanjšček obiskal tudi goriškega prefekta, kateremu je predočil ta težki problem. G. prefekt je obljubil vso svojo pomoč, saj je voda tista prvina, brez katere ne more biti normalnega življenja.

Tudi ljudske hiše so življenjske važnosti za našo občino; zato je g. Klanjšček obiskal tudi predsednika IACP, g. Cellie. Ta je zagotovil gradnjo ene šeststanovanjske hiše. Dejal je, da je denar že pripravljen, zemljišče kupljeno, torej bo delo izvršeno v najkrejšem času. Hočemo torej verjeti, da bo to držalo in bo vsaj delno zadoščeno tej zahtevi.

KRATKE NOVICE

Katoliški obredi na indijski način

Sv. sedež je potrdil bogoslužne spremembe, ki so jih predlagali indijski škofje. Katoliški obredi se bodo nekoliko približali obredom v hindujskih templjih. Predvsem bodo pri sv. maši nosili neke vrste tuniko namesto mašnega plašča. Poklek bodo nadomestili z indijskim poklonom s sklenjenimi rokami. Namesto sveč bodo imeli svetilke na olje. Odpadejo poljubi, ki jih bodo nadomestili z indijskim običajem, da se predmeta dotaknejo z rokami, potem pa se z rokami dotaknejo oči in čela.

Spor med dvema škofijama

Znova je vzplamtel boj za drugačno razmejitev salzburške in innsbruške škofije. 60 tirolskih župnij že dolgo let spada v salzburško nadškofijo. Po nedavnem odstopu salzburškega nadškofa dr. Rohrracherja je pa tirolski deželni glavar predložil javnosti zahtevo, naj bi vse tirolske župnije spadale pod škofa v Innsbrucku. Če bi se to zgodilo, bi salzburška nadškofija izgubila nad 100.000 vernikov.

Postna nabirka v Hongkongu

V Hongkongu so pri letošnji postni nabirki zbrali 25 milijonov lir. 10 % zbranega denarja bodo dali za pomoč potrebnim po svetu, preostalo vsoto pa bodo uporabili za pomoč potrebnim v Hongkongu.

BOG DAJ SREČO

(k jubileju šolskih sester)

S pozornostjo sem prisluhnil radijski oddaji »Vera in naš čas« minulo nedeljo. Razvijal se je pogovor med škofovim vikarjem in zastopnico šolskih sester o priliki prve stoletnice, odkar obstoji njihova redovna kongregacija z bogatimi sadovi v službi Cerkve in našega naroda. S šolskimi sestrami sv. Frančiška sem imel priložnost ožjega sodelovanja na svojih dušnopastirskih mestih v Kranju v dijaškem zavodu, na Opčinah v Marijanišču in sedaj v župniji Boršt. Zato naj mi bo dovoljeno za jubilej šolskih sester izraziti nekaj misli v želji, da bi se ta zaslužna redovna družina še bolj zrasla z našim ljudstvom in se z obnovljenim optimizmom pripravila še za kako novo obliko apostolata, ki ga zahteva naš čas.

KLIC ČASA — BOŽJI KLIC

Prisluhniti potrebam in možnostim časa, v katerem živimo, je prva nujnost, ki se postavlja danes vsem, zlasti vernim ljudem. Cerkev na slovenskih tleh gre nasproti bogati razgibanosti in v tem verskoapostolskem iskanju novih oblik morejo šolske sestre prevzeti blagodejno poslanstvo, če bodo sebe in svojo kongregacijo v duhu koncilskih navodil duhovno poglobile in poiskale še nove načine sodelovanja z ostalim božjim ljudstvom. Šol, ki so jih imele pred nekaj desetletji, v naših razmerah, razen gospodinjskih tečajev in dela v otroških vrtcih, ne bodo mogle imeti. A vedno več možnosti se jim bo odpiralo pri dušnopastirskem delu v okviru župnij, zlasti na liturgičnem in katehetskem polju. Obhajanje evharistične skrivnosti jih usposablja in obvezuje, še bolj kot druge kristjane, za službo ljubezni med svojimi bližnjimi, zlasti med mladino, bolniki, pri oskrbi hiše božje itd. V ta namen jim bo potrebna specifična usposobljenost npr. za organistinje in voditeljice pevskih zborov, za bolničarke, veroučiteljice, uradnice v župnijskih pisarnah itd. Duhovnikov primanjkuje. To vrzel more dobra redovnica bolj uspešno izpolniti kot kaka laična moč. Redovno udruženje povezuje in duhovno oblikuje osebe, ki imajo različne darove. Stvar predstojnikov pa je, da ustvarijo v svojih komunitetah (hišah) tako ozračje zaupanja in odkrite izmenjave misli, da more vsak član-ica redovne skupnosti razviti svojo individualno osebnost in se uveljaviti na področju, za katero ima potrebne zmožnosti in veselje. Ni toliko važno ali opravlja ta sestra svoje delo v kuhinji, ona pa pri mladini; odločilno je s kakšnim namenom in s kakšno ljubeznijo to delo opravlja.

Zdi se, da je tu in tam potrebno malo več vesele sproščenosti in odkrite izmenjave misli med sestrami in vodstvom. A le nič bojazni! Evangeljsko ozračje polnega bratstva in sestrstva le poglablja vezi med ljudmi in v skupno dobro Cerkve se sproste mnoge skrite energije, ki ostanejo drugače zamorjene.

DVA POGOJA

Če naj bo redovno ozračje ugodno za duhovno rast osebnosti in za veselo službo božjemu ljudstvu, pa mora vse člane-ice prevevati duh preprostosti, s katerim je služil Cerkvi sv. Frančišek. Koncil postavlja namreč vsem apostolskim delavcem in delavkam uboštvo v duhu kot nujni pogoj, če naj uspešno pričujejo za Kristusa pred svetom. To velja toliko bolj za redovne osebe, ki ponudijo Bogu v dar življenje na temelju evangeljskih svétov.

Še ena stvar se mi zdi odločilne važnosti: biti zvest sam sebi in nadaljevati duhovno oblikovanje samega sebe iz tistih kulturnih osnov, ki jih ima narod, iz katerega sem izšel. Šolske sestre so zrasle iz slovenskih kulturnih tal, zato bodo tudi v bodoče storile lahko veliko dobrega, če bodo s polnim prisluhom odprte za utripe svojega ljudstva. Cerkev je revidirala svoje stališče glede važne vloge, ki jo ima narodnost. Upošteva dejstvo, da ima vsak narod svoje duhovne, socialne in kulturne svojstvenosti. Zato zahteva pri misijonskem delu, pri vzgoji in bogoslužju spoštovanje jezika, kulture in drugih dobrin, ki so lastne narodu. Zato se mi zdi čisto naravno, če v redovni kongregaciji, ki združuje osebe različnih narodnosti, pride do polne uveljavitve notranja avtonomija glede oblikovanja redovnega naraščaja in glede vodstva po provincah. Prepričan sem, da sedaj, ko zaseda vrhovno vodstvo-kapitel šolskih sester v Rimu, razpravlja tudi o teh problemih.

Mislim, da imamo podobno sodbo kot jo izražajo te vrstice o važnosti šolskih sester in njihovega apostolata v korist Cerkve na naših tleh vsi slovenski duhovniki. Upam pa tudi, da se bomo znali v bodoče vsi duhovniki bolj zavzeti, da bi šolske sestre imele v nas polno duhovniško oporo in zavzetost pri njihovem duhovnem oblikovanju, a tudi zunanji rasti njihove redovne družine po novih poklicih.

S temi mislimi izrekam kongregaciji šolskih sester sv. Frančiška priznanje in zahvalo za delo, ki so ga opravile doslej, ob vstopu v novo stoletnico pa naj bo naše skupno voščilo: Bog daj srečo in blagoslov!

Jože Jamnik

Italijansko škofovska konferenca

V Rimu je zborovala italijanska škofovska konferenca. Glavna téma razgovora je bila priprava na škofovsko sinodo, ki se bo začela v Rimu 11. oktobra, pri kateri bodo razpravljali o povezavi in odvisnosti škofovskih konferenc. Italijanski škofje so razpravljali tudi o novem obredu sv. maše in o potrebnih ukrepih.

Števerjanski športni teden

Nogomet. V nedeljo se je začel števerjanski športni teden z nogometnimi tekmami. Zanimanje za to tekmo je bilo veliko. Formirale so se kar štiri ekipe. Sodelovalo je preko 30 Števerjancev, kar je za našo vas res izredno. Ob napovedani uri se je zbralo na igrišču Katoliškega doma v Gorici, kjer so se vršile tekme, tudi veliko navijačev. Rezultati so bili naslednji: Sovenca - Jazbine 5 : 1, Britof - Dolenji konc 5 : 1, Dolenji konc - Jazbine 1 : 0, Sovenca - Britof 3 : 0. Lestvica je naslednja: 1. Sovenca, 2. Britof, 3. Dolenji konc, 4. Jazbine.

Kolesarstvo. V ponedeljek zvečer so bile ob 20.30 napovedane kolesarske tekme. Že pred določeno uro se je ob cesti Bukovje-Sovenca, koder naj bi se vršila tekma, zbralo veliko število občinstva. Hladnik Boris, vodja tekme, je ob določeni uri spustil mlade tekmovalce, ki so komaj čakali, da pomerijo svoje moči. Najprej so tekmovali naraščajniki, nato mladinci. Videti je bilo vsa mogoča kolesa, ki so jih iztaknili po vseh starih podstrešjih, saj zdaj malokdo poseduje kolo. Tekmovalo je približno 25 fantov. Deležni so bili velikega navijanja s strani mladih in starih. *Naraščajniki:* 1. Fattore Klavdij, 2. Dornik Rinaldo, 3. Planišček Florjan. *Mladinci:* 1. Hlede Bruno, 2. Maligoj Vinko, 3. Bulfoni Nevio.

Odbojka se je vršila v dvorani župnijskega doma v torek. Zmagala je ekipa Končarjev z rezultatom 3 : 2 proti ekipi Britofcev.

Namizni tenis je bil na vrsti v sredo. *Ženske:* 1. Komjanc Agata, 2. Komjanc Ida. *Moški:* 1. Hlede Edvard, 2. Dornik Rinaldo, 3. Komjanc Simon. *Ekipe moški:* 1. Terpin-Maraž, 2. Hlede-Dornik, 3. Komjanc-Beretta.

Streljanje je bilo na vrsti v četrtek. Tekmovalo je preko 60 strelcev. *Otroci:* 1. Becciu Marij, 2. Jakin Dario, 3. Aleš Srebernič. *Ženske:* 1. Lilijana Hlede, 2. Jolanda Komic, 3. Alenka Komic. *Moški:* 1. Marjan Terpin, 2. Edvard Hlede, 3. Domenico Procacci. *Ekipe moški:* 1. Hladnik, Hlede A., Hlede E.; 2. Mačus, Fattore, Rosso; 3. Maraž M., Maraž I., Terpin; 4. Vogrič L., Klanjšček, Komjanc Drago.

Atletika: *Otroci:* Met krogle: 1. Pintar David, 2. Marko Škorjanc, 3. Stanko Škorjanc. Tek 50 m: 1. Kazimir Černic, 2. Franko Hlede, 3. Dario Jakin. *Naraščajniki:* Skok v višino: 1. Croselli Klavdij 1.20, 2. Dornik Rinaldo, 3. Srebernič Pavel. Skok v daljino: 1. Klavdij Fattore 3,99, 2. Klavdij Croselli, 3. Ivan Mužič. Met krogle: 1. Rinaldo Dornik, 2. Marij Jakin, 3. Marij Becciu. *Ženske:* Tek 60 m: 1. Komjanc Rosana, 2. Komjanc Elizabeta, 3. Pintar Silva. *Mladinci:* Skok v višino: 1. Bulfoni Nevio 1.43, 2. Aldo Mačus, 3. Bruno Hlede. *Mladinke:* 1. Agata Komjanc 1,30, 2. Ida Komjanc, 3. Nada Škorjanc. Skok v daljino: *Mladinci:* 1. Simon Komjanc 5,10, 2. Bruno Hlede, 3. Aldo Mačus. *Mladinke:* Marjanka Srebernič 3.90, 2. Ida Komjanc, 3. Nada Škorjanc. Met krogle: *Mladinci:* 1. Simon Komjanc 11.69, 2. Boris Lutman, 3. Nevio Bulfoni. *Mladinke:* 1. Agata Komjanc 7,20, 2. Jolanda Komic, 3. Marta Komic.

Štafeta. V nedeljo zvečer je bila na vrsti štafeta z baklami. V ženski konkurenci je zmagala ekipa Dolenjega konca. Prav tako so v moški konkurenci zmagali tekmovalci Dolenjega konca. Sledijo ekipe Britofa in Sovence.

Po štafeti je bila v veliki dvorani župnijskega doma kulturna prireditev in nagrajevanje. Prišlo je veliko občinstva. Za kulturni spored so poskrbeli ansambel »Jana« iz Števerjana, ansambel »Mi-Ni-Pe« iz Gorice s pevcem in števerjanski skavti. Medalje, spominske diplome in pokale, ki so jih darovali Pokrajinska uprava, Turistični pokrajinski urad, športna zveza CONI, števerjanska občina, društvo »F. B. Sedej« in podjetje Mattioni caffè, so razdelili podžupan iz Števerjana Terpin Ciril ter odbornik Hadrijan Koršič, športni trener prof. Kranner in dr. Ivan Černic, predsednik goriške Olympije. Priložnostni govor je imel podpredsednik športnega združenja »Brda«, Boris Hladnik.

To je bil res praznik mladine, ki je žel tak uspeh, kakršnega ni nihče pričakoval. Skozi ves teden so se vrstile navdušene borbe, ves teden so jim Števerjanci sledili. In prav dejstvo, da je bilo občinstvo zmeraj tako številno, je vplivalo na prelepi uspeh tega prvega števerjanskega športnega tedna.

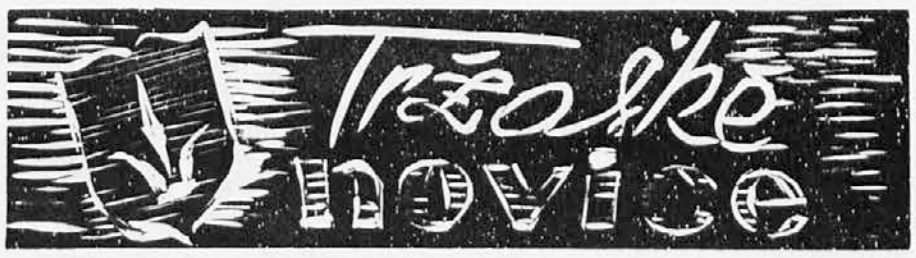

Novi predsednik in letošnji repertoar Slovenskega gledališča

Upravni svet Slovenskega gledališča v Trstu je imenoval za predsednika ustanove prof. Josipa Tavčarja, ki je tako nasledil pokojnega prof. Rada Rauberja. Umetniško vodstvo gledališča tako sestavljajo: predsednik prof. Tavčar, ravnatelj Filip Benedetič (ki se je odpovedal službi na radiu) in novi dramaturg Miroslav Košuta. Novi tajnik v upravnem svetu je Klavdij Palčič, dr. Igor Kosmina pa je bil kooptiran v upravni svet.

Upravni svet je sprejel letošnji repertoar, ki bo obsegal devet predstav. Te so: Levstik-Mahnič: »Martin Krpan« (režiser Mirko Mahnič), Brecht: »Dobri človek iz Sečuana« (režiser Bojan Stupica), Jaka Štoka: »Moč uniforme« (režiser Marijan Uršič), Silone: »Dogodivščine ubogega kristjana« (režiser Andrej Hieng), Finžgar: »Naša kri« (režiser Viktor Molka), Feydeau: »Sumničenje« (režiser Adrijan Rustja), še nedoločena mladinska predstava (režiser Jožko Lukeš) ter gostovanji Drame in Opere iz Ljubljane.

Sezona se bo pričela 18. oktobra s komedijo »Martin Krpan«.

Naše čestitke

Letošnjo maturantko slovenskega znanstvenega liceja Nevo Lukeš so šolske oblasti povabile, da se udeleži preduniverzitetnega tečaja, ki bo v drugi polovici tega meseca v Erice pri Trapaniju. Neva Lukeš je deležna tega priznanja, ker je dobro opravila maturo. Omenjenega tečaja se bo udeležilo samo 70 maturantov iz vse Italije.

Stoletnica smrti barona Revoltelle

V ponedeljek, 8. septembra so v pritličnih dvoranah muzeja Revoltella odprli spominsko razstavo ob 100-letnici smrti barona Revoltelle. Slavnostni govornik je bil prof. G. Cervani. Razstava bo odprta do 17. novembra in vsebuje popolno dokumentacijo o liku mecena, politika in finančnika Pasquala Revoltelle. Baron Revoltella je bil med drugim tudi podpredsednik splošne družbe Sueškega prekopa, ustanovitelj Stabilimento Tecnico Triestino, ladjedelnice Sv. Roka in pivovarne Dreher. Tržaški občini pa je baron zapustil med drugim palačo Revoltella na Trgu Venezia in park na Lovcu.

XXIII. zdravniški dnevi

Pretekli četrtek so se na tržaški univerzi začeli XXIII. Tržaški zdravniški dnevi in so trajali do nedelje. Letos so zdravstveni strokovnjaki razpravljali o zdravilih in zdravljenju od zdravil povzročenih obolenjih. Na otvoritvi so nagradili zaslužne zdravnike, med katerimi je tudi slovenski zdravnik dr. Andro Vuga, ki je pred dobrimi desetimi leti maturiral na slovenskem klasičnem liceju v Trstu.

Kmečka ohcet na Repentabru

V nedeljo, 14. septembra bo na Repentabru kmečka ohcet. Sveta maša s poroko bo ob 10. uri. Pri letošnji poroki bo nevesta iz repentabrske fare, ženin pa iz Sv. Križa.

Proslave na Vejni

Italijanski verniki se bodo v teh dneh spomnili desetletnice posvetitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Ta posvetitev se je izvršila 15. septembra 1959 v Cataniji ob priliki evharističnega kongresa.

V nedeljo, 14. septembra bo imel v svetišču na Vejni slovesno pontifikalno mašo kardinal Lercaro. Isti kardinal bo govoril 15. septembra zvečer v stolnici sv. Justa ob otvoritvi tedna za študij marioloških problemov. Predavanja bodo naslednje dni na Vejni.

Šolske sestre v Trstu

V petek, 12. septembra ob 10. uri bodo v provincialni hiši šolskih sester štiri sestre napravile zaobljube. V soboto, 13. septembra ob 8. uri bo v kapeli istih sester sv. maša v zahvalo za božje dobrote ob stoletnici obstoja družbe šolskih sester.

Nova knjiga o Mariji

V okviru Marijanskih proslav in pobožnosti priporočamo knjigo, ki je izšla pred kratkim v Trstu. Gre za nauk o Mariji ali Mariologijo, ki jo je napisal msgr. dr. Jakob Ukmar. Knjiga ima 268 strani. O njej pravi sam avtor: »Bog daj, da bi k tako potrebnemu preporodu kaj pripomogla tudi ta mariološka knjiga. Kdor jo bo pazljivo prebral, bo bolje spoznal izredno Marijino življenje in njen položaj v krščanstvu. Njegova pobožnost do božje Matere bo bolj izčiščena in globlje umevana ter se bo tako po Mariji dvigal k njenemu Sinu, ki je nad vsem, Bog, blagoslovljen na veke.«

21. marijanski shod na Opčinah

Nedelja, 14. septembra 1969

SPORED

15.30 Marijine pesmi v cerkvi, darovanje okrog oltarja

16.00 Odhod procesije iz cerkve. Sv. maša na prostem: mašuje g. škofov vikar, govori g. župnik iz Doline. Darovanje okrog oltarja, v cerkvi (za zamudnike)

Red v procesiji: križ, otroci, mladina, organizacije, skavtinje, skavti, možje, fantje, strežniki, duhovniki, Marijin kip, kanoniki, g. nadškof, pevci, žene. — *Zaključek procesije:* za cerkvijo.

DEKLETA, FANTJE! Pridite v narodnih nošah!

ŽENE, OTROCI! Prinesite s seboj cvetje!

Pridi tudi ti in še druge povabi!

† Msgr. Janez Hladnik

43 **V SLUŽBI CERKVE IN NARODA**

(SPOMINI)

Opoldne sva bila že zopet v Gorici. Mene je popeljala pot dalje v Benetke, Gabrovška pa v Trst. Pa sva se zmenila, da se najdeva čez štiri dni na Sv. Višarjah!

EN DAN V BENETKAH

»Tukaj gor sedi, pa boš Benetke videl!« Tako sem slišal kot otrok in se dal potegniti za nos več kot enkrat. Benetke bi pa res rad videl! Sedaj jih bom pa zares.

Lepe so. Canal Grande, Riva degli Schiavoni, Trg sv. Marka, zvonik in cerkev, tisoči golobov. Vseh teh stvari ne najdeš nikjer drugje na svetu. Želel sem si ogledati vse to v čarobni večerni luči.

Pa se mi je zgodilo, da mi je naenkrat postalo slabo. Poiskal sem hotel. Nameraval sem še iti po mestu, toda nisem se počutil sigurnega. Nič drugače. Kar v postelju. Pa gledam, le kaj naj pomeni mreža, ki visi ob postelji.

Ko sem premislil svoj položaj, sem se zavedal, da imam vročino. Prehladil sem se, pa tako kot še nikdar, kajti takega občutka nisem imel še nikoli. Kar tema se mi je delala pred očmi. Popijem torej čaj in kar v posteljo torej!

Ko ugasnem luč, sem pa kmalu prišel do skrivnosti, kaj tista mreža pomeni. To bo komarnik, o katerem sem že čital. Kar hitro sem se pokril s tisto mrežo, pa naj brenčijo komarji, ki jih je bil nebroj, za lastna in ne moja ušesa. Sladko sem zaspal in ko sem se zjutraj zbudil, me je minila vsa slabost.

Namenil sem se v cerkev sv. Marka, kjer sem opravil sv. mašo, potem na otok Lido in nato v hotel, kjer sem odprl »pisarno«, da razpošljem beneške pozdrave na vse strani.

NA SVETE VIŠARJE

Drugi dan dan pa na Videm in po Kanalski dolini do Trbiža in od tam na Svete Višarje. Na planini sem si naložil poleno, kot je postava višarskih romarjev, ki je tedaj le delno še veljala, in prav z nočjo sem prišel do vrha. Zadnji odtenki dneva so ugašali za karnijskimi Alpami.

Pohitel sem naravnost v Marijino svetišče, ki je najbolj zapadna stražna točka, katero je Marija postavila v varstvo sinov slovenskega naroda.

V župnišču je bila zbrana glasna družba, ki je slovensko govorila. Slovenski katoliški duhovniki iz Primorske so se zbrali na zborovanje, da izdelajo borbeni načrt. Kmalu sem vedel, da je tudi tukaj navzoč dr. Ehrlichov duh in njegovo seme, ki ga je sejal in gre sedaj v klasje.

Naslednje jutro, takoj po sveti maši, je vstala pred menoj podoba pokrajine, mogočna višinska slika med samimi snežnimi velikani, 1800 m visoko nad morjem, najvišja Marijina božja pot v srednji Evropi.

Vse do Grossglocknerja tja na zapad, v Ziljsko dolino proti severu je nesel pogled, prav doli pod nogami pa žabnice in železnica, po kateri brze vlaki, ki vežejo sever z jugom skozi vrata narodov pri Trbižu. Proti severovzhodu so Karavanke in prav notri v Rateče vidiš in tja v Planico, središče slovenskega zimskega športa.

Sredi dopoldneva pride gospod Andrej in me pokliče: »Janez: na!« Bilo je pismo, da me že čaka dekret, s katerim sem nastavljen za kaplana v Metliko.

Takoj sem pohitel k Marijinemu oltarju, da se nebeški Devici zahvalim in da se ji priporočim za pomoč na fari, kjer me čaka lepo delo in ljubezen naroda, kakor mi je vodja Nadrah napovedal.

Zatopljenega v molitvi me pokličejo. Če bi bil tako ljubezniv, da spovem nekaj oseb. »Kaj pa drugi duhovniki?« pravim. Jaz doslej sploh še nisem šel v spovednico. Šele z dekretom nastavitve sem dobil pravico spovedovanja. Pogledam in ugotovim, da ni nobenega duhovnika v svetišču. Vsi so odšli na tajno zborovanje. Ni mi torej ostalo drugega kot ustreči, kajti na božjih potih ima vsak duhovnik vse pravice za spoved.

Pa ugotovim, da ti ljudje po italijansko govore. Bo že kako, si mislim. Saj pravi Sveti Duh: Dano vam bo tisto uro. In res mi je bilo dano! S svojo skromno italijanščino nisem nikdar ne prej ne pozneje imel tako bogate besede in tako sprejemljivih ušes kot tisto uro. Bili so kar težki primeri, ki so zahtevali resnega nauka in ostre besede. Sveti Duh mi jih je dal!

Opoldne smo se zbrali vsi, udeleženci zborovanja in njihovi voditelji, da smo skupno katero rekli in zapeli. Nato sem se pa jaz poslovil, da odhitim čez mejo v Jugoslavijo in da se predstavim svojemu bodočemu župniku v Metliki. Bilo je 12. avgusta. Brez sitnosti sem prešel mejo pri Ratečah in se od tam odpeljal proti Ljubljani.

KAPLAN V METLIKI

Ko sem se tisti dan 14. avgusta 1928 peljal proti Novemu mestu in nato naprej skozi Rožni dol v Belo krajino, sem si skušal obuditi vtise iz mojega prvega obiska v Beli krajini pred osmimi leti. Pa mi je le to ostalo v spominu, da smo v Bubnjarcih šli čez most v Rosalnice in se v moj spomin ni vtisnilo drugega kot postaja v Metliki, kjer tudi ni bilo nič posebnega.

(Se bo nadaljevalo)

Goriške novice

Nabirka kvatrne nedelje

V slovenskih duhovnijah obeh dekanatov in pri slovenskih mašah v Gorici bo kot običajno nabirka septembrske kvatrne nedelje za oba naša zavoda: Alojzijevišče in Zavod sv. Družine. Bog povrni vsem darovalcem že vnaprej.

Romanje na Barbano

slovenskih vernikov Goriške nadškofije bo v ponedeljek, 15. septembra s skupno sv. mašo ob 10. uri. Vodniki romarskih avtobusov so naprošeni, da poberejo že med potjo denar za vožnjo z motornim čolnom za svoje romarje, da ne bo zmešnjav. Vožnja po morju na Barbano in nazaj stane 350 lir, za otroke pod desetim letom pa 250 lir.

Sestanek z nadškofom

Pretekli teden so slovenski duhovniki goriške nadškofije imeli sestanek z g. nadškofom Cocolinom. Sestanek je bil v Štandrežu v prostorih župnijskega oratorija. Udeležili so se ga skoro vsi slovenski duhovniki. Z nadškofom so obravnavali razne dušnopastirske zadeve med slovenskimi verniki.

Zmagovalci pri natečaju »Veritas«

Škofijski katehetski urad vsako leto razpiše poseben natečaj iz verouka, ki se ga udeležijo dijaki-prostovoljci vseh srednjih šol. Zmagovalci se razdelijo med škofijske in državne zmagovalce. Škofijski zmagovalci dobijo kot nagrado nekajdnevno bivanje v kakem gorskem letoviščarskem kraju, državni zmagovalci pa dobijo brezplačno potovanje v Rim. Med letošnjimi državnimi zmagovalci so tile dijaki: Raida Stellio (I.T.C., Gorica), Špacapan Peter (slov. licej), Conighi Marina (ital. licej), Oblassia Fulvia (ital. licej), Da Ros Graziella (I.T.C., Gorica), Cabas Gigliola (gimnazija v Gradišču). V Rimu bo zmagovalce iz cele Italije sprejel tudi sv. oče.

Duhovna obnova pri uršulinkah

Prvo nedeljo v septembru je bila v uršulinskem samostanu v Gorici duhovna obnova za Marijine družbenice, katerim se je pridružilo še nekaj goriških gospa, skupno nad 60 udeleženk. Zbrale smo se v obširni telovadnici, ki služi tudi za druge prireditve. Duhovno obnovo je vodil solkanski g. dekan Andrej Simčič. Bile so to duhovne vaje v kratkem, saj se sedaj vsem mudi in bi tridnevne duhovne vaje bile za večino izmed nas nemogoče. Gospod predavatelj je v treh govorih združil vse glavne misli, ki se navadno obravnavajo pri duhovnih vajah. Duhovno obnovo je najprej postavil pod pokroviteljstvo svetogorske Kraljice. Duhovna obnova, je dejal g. predavatelj v uvodnem govoru, je kot napoved točnega časa po radiu. Tudi mi se moramo za hip ustaviti in ugotoviti, ali teče naš čas tako kakor kaže božja ura. Zato vsako delo opravljajmo dobro in glejmo na naš končni cilj.

Duhovna obnova se je zaključila s sv. mašo ob 18. uri.

Vse, ki smo se te lepe duhovne obnove udeležile in preživele v prijaznem samostanu ves dan, se iskreno zahvaljujemo g. pridigarju za lepe in koristne napotke za nadaljnje življenje, čč. materam uršulinkam za res topel sprejem in dobro postrežbo in našemu g. voditelju, ki je to lepo duhovno obnovo organiziral. Končno povejmo še, da nam je težko, ker ni bilo pri duhovni obnovi še več naših mater iz mesta.

Nov regulacijski načrt za goriške župnije

Z novimi goriškimi naselji vstaja tudi problem novih župnij. A tudi središče mesta samo je zadobilo večji razmah in zlasti se je dotok vernikov v zadnjem času osredotočil na določene mestne cerkve. Ni mogoče tajiti, da je ena najbolj obiskovanih cerkva v središču mesta prav kapucinska cerkev. Zato so odgovorne cerkvene oblasti začele misliti, kako bi kapucinsko cerkev povzdignili v župnijsko cerkev in ji dali potrebno ozemlje vzeto deloma iz stolne župnije, deloma iz župnij sv. Roka in sv. Ane. S tem bi bilo v precejšnji meri razbremenjeno delo stolniškega župnika in vikarjev, kakor tudi župnika Sv. Roka in Sv. Ane. Isti krogi so nadalje predlagali, naj bi tudi pri cerkvi sv. Justa ustanovili novo župnijo za južni del mesta. Če bo do teh sprememb prišlo, bo imelo mesto Gorica kar tri župnije, ki jih bodo upravljali redovniki: Placuto, ki jo upravljajo frančiškani, kapucinsko cerkev, ki naj bi jo upravljali kapucini, in cerkev sv. Justa, ki bi jo upravljali usmiljeni bratje. Tem bi se pridružila še četrta in sicer cerkev Srca Jezusovega, ki naj bi prišla pod upravo jezuitov. Število mestnih župnij bi se z dvema novima dvignilo na 13.

Upamo, da bo poskrbljeno v teh novih župnijah tudi za slovenske vernike, ki jih mnogo živi v južnem delu mesta Gorice in okrog kapucinskega samostana.

Vpisovanje v slovenske šole v Gorici

V slovensko nižjo srednjo šolo v Gorici, ul. Randaccio 10, se nadaljuje vpisovanje do 25. t. m. Tajništvo je v ta namen odprto vsak delavnik od 10. do 12. ure. Vse podrobnejše informacije pri vpisu.

V občinske otroške vrtce na področju goriške občine bo vpisovanje od 15. do 20. septembra.

Na višje srednje šole se vrši vpis na tajništvu šole v ul. Croce v Gorici vsak delavnik od 9. do 12. ure do 25. t. m.

V slovensko trgovsko šolo v Gorici se bo vpisovanje zaključilo 25. t. m. Šola je triletna ter se bo lanskemu prvemu letos pridružil še drugi razred.

Islandska nabirka za Biafro

Nabirka »Lačni otrok« je v Islandiji dala 200.000 dolarjev, kar pomeni en dolar na vsakega prebivalca. S to vsoto so kupili in poslali v Biafro 600 ton suhih rib za sestradane otroke.

Proslave in novi prostori Državne knjižnice v Gorici

V nedeljo, 7. septembra je bil za Državno knjižnico v Gorici prazničen dan — doživela je krst svojih lepih novih prostorov in obenem proslavila petdesetletnico svojega sedanjega obstoja, to je obnove po nekdanji jezuitski oz. kasneje avstrijski tovrstni ustanovi. Ob tej priliki je bila še pripravljena razstava goriškega tiska od 18. do 20. stol., sledila pa je otvoritev novih lokalov knjižnice in pokrajinskega bibliografskega središča. Nato je bil na sporedu dvodnevni seminar posvečen problemu bibliotek.

Ob dopoldanski svečanosti je bilo na sporedu več pozdravov in govorov, med katerimi naj omenimo one ravnatelja knjižnice dr. Guida Manzinija (ki ima gotovo največ zaslug za vse povojno pozitivno delo goriške mestne in državne biblioteke), generalnega ravnatelja bibliotek prof. Accorda iz Rima in bibliotekarja Marjana Breclja iz Nove Gorice, ki je spregovoril v imenu Društva primorskih bibliotekarjev. Slednji je zlasti poudaril važnost sodelovanja med slovensko in italijansko kulturo prav na področju knjižnic ter podčrtal veliki delež, ki ga ima pri ten dr. Manzini. Brecelj je tudi omenil sodelovanje slovenskih kulturnikov v reviji »Studi Goriziani« in druge podobne iniciative.

Slavnostni govornik je bil prof. Carlo Battisti z univerze v Firencah, ki je bil prvi ravnatelj goriške knjižnice po letu 1918. Poleg zgodovinskega orisa je govornik nanizal nekaj zanimivih in plodnih misli o vlogi goriške biblioteke pri naravnem zbliževanju dveh kultur, slovenske in italijanske. Spomnil je na evropsko poslanstvo knjižnic v obmejnih pasovih, kot je to značilno za Gorico in Bocen. Kulturno je Gorica sredstvo za oplojevanje med slovansko, zlasti slovensko, in italijansko kulturo — je dejal govornik. Zato je prav, da je tudi slovenska kultura častno zastopana v biblioteki. Enako je prof. Battisti izjavil, da imajo Slovenci ne samo pravico, da se spoštuje njih jezik, temveč tudi, da so pripravljeni za stik s civilizacijo in jezikom države, kateri pripadajo.

Svečanosti so se med drugimi udeležili goriški nadškof, prefekt, župan, pokrajinski predsednik ter predstavniki kulturnih ustanov in tiska.

— — —

Razstava goriškega tiska je odprta vsak dan od 16. do 19. ure in sicer do 20. sept.

Dne 15. septembra, na god Žalostne Matere božje bo običajno

Romanje na Barbano

slovenskih vernikov iz goriške nadškofije.

PROGRAM:

Ob 10. uri skupna sv. maša
Ob 14. uri pete litanije M. B. z blagoslovom

Ob povratku ogled nove župne cerkve in obisk misijonskega zavoda v Cervignanu ter Palmanove.

Priglasite se pri svojih dušnih pastirjih. Za Gorico pri g. Kleindienstu.

ZA KMETOVALCE

Čista in zdrava vinska posoda

Skrben gospodar si pred trgatvijo ogleda kadi in sode ter jih pripravi za nov pridelek. Dobro namreč ve, da samo v zdravi in čisti posodi lahko računa na zdravo in dobro vino.

Priden kletar opere vsak sod takoj, ko ga je izpraznil. Če je bilo vino zdravo, zadostuje, da ga opere s hladno vodo, po možnosti z močnim curkom. Ponekod bo treba ostrgati vinski kamen, če se je prekomerno nabral na notranjih stenah. To se pravi z vročo vodo in krtačo ali verigo ali peščico ostrih kamenčkov. Dobro izplaknjen sod je sposoben za takojšnjo uporabo. Če pa mora ostati prazen, ga najprej posušimo, nato žveplamo in zapremo s čepom. Žveplanje naj se ponavlja na 2 do 3 mesece.

Prazni sodi se v suhem prostoru prav lahko razsušijo in začno puščati. Take bo treba napolniti z vodo za nekaj dni; po možnosti pustimo vodo teči tako, da lahno prekipeva.

Temeljiteje je treba očistiti sode, ki so vsebovali pokvarjena vina ali bili zanemarjeni. Taki sodi imajo duh po kisu, plesni, lesu itd. Uspešno jih zdravimo, če jih napolnimo do 1/3 z vročo raztopino sode (500 gr na 10 litrov vode). Sod začepimo in ga večkrat obrnemo, da tekočina doseže vse dele notranjih sten. Čez en ali dva dni ga izpraznimo in ponovimo postopek z žvepleno kislino; pri tem pazimo, da najprej nalijemo v sod vode in šele potem dodamo žvepleno kislino (500 gr na 10 litrov vode). Ko je kislina opravila svoje delo, sod izpraznimo in ga operemo najprej z obilno vročo in nato hladno vodo. Sod obrnemo s piliko navzdol, da se odteče in osuši. Takšen sod je pripravljen za takojšnjo uporabo.

Nove sode lahko ovinimo na isti način s sodo in žvepleno kislino in jih tako usposobimo za sprejem mošta odn. vina.

Enako skrbno si oglejmo vse orodje in priprave kot so cevi, posode, lijaki, stiskalnica itd. Navadno zadostuje, da jih oplaknemo s hladno vodo. Če pa so zanemarjeni, jih operemo s pripomočki, ki jih najdemo v trgovini. Le za platnene filtre ne smemo rabiti teh sredstev, ker jih je težko izprati.

DAROVI

Za Katoliški dom: N. N. družbenica ob prvi obletnici smrti dragega brata 100.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000; N. N. 5.000; N. N. 6.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; Bremec Štefanija 4.000; N. N. 1.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. družina 5.000; N. N. 1.000; N. N. 2.000; N. N. 2.000; N. N. 3.000; N. N. 5.000; U. Z. 6.000; Marijina družba 2.000; N. N., Rupa, 2.500 lir.

Za Alojzijevišče: namesto cvetja na grob g. dekana Pavlina darujejo: družina Atena 3.000; družina Ferlat 3.000; Milka Goričan 2.000; v spomin pok. dekana A. Pavlina daruje družina M. Komac 4.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Družina Pangos namesto cvetja na grob Angela Hribrnika 3.000; namesto cvetja na grob pok. dekana A. Pavlina darujejo: družina Atena 2.000; družina Ferlat 2.000; Goričan Milka 2.000; N. N. 10.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Just Terčon z družino, iz Slivnega, daruje 3.000 lir v počastitev spomina pok. sestrične Kristine Peric vd. Jenko.

Za Marijin dom v ul. Risorta v juliju in avgustu: Nabirka družbe 279.550 lir, družina dr. Simčičeva 5.000 lir, V. P. 150.000 lir, dr. St. Pavlica 5.000 lir, Ž. M. 50.000 lir, družbenica Albina Mislej 30.000 lir, Božič Ana 20.000 lir, Petelin Ivanka 2.000 lir, M. G. 20.000 lir, K. E. 10.000 lir, Smatz Katarina 10.000 lir, N. N. 15.000 lir, K. D. 20.000 lir, N. N. 10.000, D. K. 10.000 lir, Anica Perat namesto cvetja na grob sestri Mariji 10.000 lir, N. N. 100.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 14. do 20. septembra 1969

Nedelja: 12.45 Disneyev svet. 18.30 Nevesta v črnem - španski film.

Ponedeljek: 17.45 Tiktak: Suzankin svet. 18.00 Po Sloveniji. 18.30 Pri zobozdravniku. 19.20 Kalejdoskop. 20.35 M. Gorki: Maljva.

Torek: 18.40 Obrežje - oddaja za italijansko narodnostno skupino. 19.00 Izseljeniški večer. 19.25 Na sedmi stezi. 20.35 Postopači - ital. film.

Sreda: 18.30 Velika pustolovščina - film. 21.05 Človek s kamero.

Četrtek: 17.45 Po Sloveniji. 18.15 Velesejemski TV biro. 20.35 Vozniško dovoljenje, prosim.

Petek: 20.35 Pojmo v dežju - am. film. 22.20 Poletni quiz.

Sobota: 16.00 Disneyev svet. 22.20 Inšpektor Maigret - film.

★

OBVESTILA

Duhovna obnova za dekleta bo v nedeljo, 14. septembra v Zavodu sv. Družine. Začetek ob 9. uri zjutraj. Zaključek s sv mašo ob 18. uri. Vabljena vsa dekleta od 13. leta dalje.

Duhovna obnova za fante bo v nedeljo, 28. septembra. Začetek ob 9. uri zjutraj.

Katinara. Ob priliki 30. obletnice zgraditve kapelice Kraljici miru na Katinari, bo v nedeljo, 14. septembra ob 10. uri sv. maša. S tem dnem se bo pričelo vpisovanje v spominsko knjigo.

K marijanski procesiji na Opčinah prihodnjo nedeljo bo peljal avtobus s Travnika v Gorici ob 2h popoldne in bo šel skozi Podgoro, Štandrež, Sovodnje in Gabrje. Priglasite se pri g. Kleindienstu.

Izlet strežnikov. 22. septembra bo vsakoletni izlet vseh slovenskih strežnikov iz goriške in tržaške škofije. Letos bomo šli v Cervignano, kjer bo ob 10h sv. maša nato igre, kosilo, film v P.I.M.E. in pod noč povratek. Avtobus bo pobiral strežnike ob 8. uri zjutraj po vaseh. Dušne pastirje naprošamo, da javijo do nedelje, 14. septembra število udeležencev na Goriškem g. dekanu Žoržu, na Tržaškem g. Miklavcu. Na veselo svidenje!

V nedeljo, 14. septembra bo v Sovodnjah prvi odbojkarski turnir, ki ga organizira športno društvo Sovodnje. Sodelovali bodo poleg domače ekipe tudi moštvo iz Doberdoba, »Brd« iz Steverjana in »Juventine« iz Štandreža. Začetek ob 9. uri. Vstopnine ni. Vabljeni!

Državna ustanova za izobraževanje trgovinskih delavcev (ENALC) bo v novembru organizirala štiri tečaje za obrtno usposobljenost za gostinske delavce. Tečaji bodo za moške in ženske ter popolnoma brezplačni. Tečaji bodo: dva v Gradežu, eden za moške in drugi za ženske, eden v Lignanu ter eden v Piano d'Arta. Ta dva bosta samo za moške. Udeleženci bodo živeli v zavodu in dobili vso oskrbo brezplačno kot tudi knjige in ostale potrebščine. Po uspelem natečaju lahko dobijo spričevalo za kuharje, sobarje, vratarje ali gostinske uradnike. Isto velja za ženske. Sprejemajo se kandidati od 14. do 26. leta. Kandidati naj pišejo na: Direzione Regionale dell'ENALC, via Rossini 4, Trst.

RADIO TRST A

Spored od 14. do 20. septembra 1969

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: Tisoč in ena noč (11): »Alì-Babà in štirideset razbojnikov«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Za vsakogar nekaj. 15.30 Jaka Štoka: »Anarhist«. Burka v dveh dejanjih. 18.00 Simfonična pesnitev. 18.45 Bednarik: »Pratika«. 19.15 Sedem dni v svetu. 20.30 Iz slovenske folklore: V starih časih: »Prišli buoduo snubet«.

Ponedeljek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 11.50 Igra harmonikar Sony. 12.10 Kalanova: »Pomenek s poslušavkami«. 12.20 Za vsakogar nekaj. 17.00 Tržaški mandolinski ansambel. 17.20 Za mlade poslušavce: Čar glasbenih umetnin. 17.35 Kaj bi rad videl in kam bi rad šel. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.30 Zbor »Città di Gradisca« vodi Miniussi. 19.10 Guarino: »Odvetnik za vsakogar«. 21.00 Odlomki iz svetovnih romanov: W. Scott: »Ivanhoe«, pripravil Franc Jeza. 22.00 Slovenski solisti.

Torek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.00 Bednarik: »Pratika«. 12.15 Za vsakogar nekaj. 17.20 Za mlade poslušavce: Plošče za vas. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.50 Ljudski plesi in pesmi. 19.45 Moški zbor »Slovenec« iz Boršta.

Sreda: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Najlepši trgi Italije: Rafko Vodeb (12) »Trg sv. Frančiška v Arezzu«. 12.20 Za vsakogar nekaj. 17.20 Za mlade poslušavce: Ansambli na Radiu Trst. 17.35 R. De Benedetti: Pionirji elektrike (29) »Prva elektronka: Flemingova dioda«. 17.55 Ne vse, toda o vsem. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve .18.30 Ljudske pesmi. 19.10 Lupinc: »Higiena in zdravje«. 19.15 Prijetne melodije. 21.10 Za vašo knjižno polico.

Četrtek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.00 Umetniki o sebi (11) »Stanko Malič«. 12.10 Za vsakogar nekaj. 17.20 Za mlade poslušavce: Razkuštrane pesmi. 17.35 Moj prosti čas. 17.55 Kako in zakaj. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 19.10 Iz mitologije filma: Zvezdniki (12) »Erich von Stroheim«. 19.20 Motivi, ki vam ugajajo. 20.30 D. Niccodemi: »Postržek«, veseloigra v treh dejanjih.

Petek: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Kam v nedeljo. 12.20 Za vsakogar nekaj. 17.20 Za mlade poslušavce: Glasbeni mojstri. 17.35 R. De Benedetti: Pionirji elektrike (30) »Einsteinova teorija fotoelektričnega efekta«. 17.55 Naši športniki. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 19.00 Otroci pojo. 19.10 Pesniški nazori včeraj in danes, pripravil F. Benedetič. 19.20 Priljubljene melodije. 19.45 »Beri, beri rožmarin zeleni«.

Sobota: 11.35 Šopek slovenskih pesmi. 12.10 Tone Penko: »Gozdni sadeži«. 12.20 Za vsakogar nekaj. 15.55 L. Davanzo: »Varna pot«, oddaja o prometni vzgoji. 16.45 Otrokov pravljični svet: »Trnjulčica«. 17.20 Za mlade poslušavce: Od šolskega nastopa do koncerta. 17.45 Moj prosti čas. 18.00 Ne vse, toda o vsem. 18.15 Umetnost, književnost in prireditve. 18.30 Revija zborov Slovenske prosvetne zveze iz Trsta. 19.10 Umetniki o sebi (12) »Slava Mezgečeva«. 20.45 Neva Godini: »Diana Haška«, radijska kriminalka.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 70, osmrtnice L 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: *msgr. dr. Fr. Močnik*
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Zahvaljujemo se vsem, ki so nam stali ob strani in spremili na zadnji poti našega dragega brata in strica

ALOJZIJA PAVLINA

dekana

Posebna zahvala g. nadškofu za pogrebno mašo in govor, g. župniku Angelu Persigu, g. dr. Močniku za tolažilne besede, g. Pontarju, dr. Rutarju in vsem zdravnikom v bolnišnici zlasti prof. Ugomariju, bolniškemu osebju v bolnišnici, pevskemu zboru in vsem, ki so na kateri koli način počastili spomin pokojnika.

Sestri Marija in Jožefa, svak, nečaki in sorodniki

Gorica, 11. septembra 1969